

kommunerne kan sige: Jamen vi skal altså have denne her institution nu. Det har de mulighed for.

Det andet er, at det skal være det bedste tilbud til de borgere, der bor i kommunen. Men det ville jo også være meget rart, hvis det var godt for de borgere, der ikke bor her, for kommunen kan jo overtage alle de institutioner, der har ligget i amternes regi. Det vil sige, at der formentlig stadig er nogle borgere fra andre kommuner i de institutioner, som beliggenhedskommunen overtager, og det vil igen sige, at det ikke bare er de borgere, der bor i kommunen, men også alle mulige andre borgere, der har behov for institutionen.

Så skal jeg ellers gå over til ordførertalen og sige, at Det Radikale Venstre stemmer imod, og det vil jeg godt begrunde. Men jeg vil først sige, hvad der ikke er begrundelsen for det. Det er ikke, fordi vi er imod centralisering. Vi tror, det er udmærket, at vi får større kommuner, og derfor er vi også en del af det såkaldte kommunegeografiforlig. Vi tror, at det giver nogle mere hensigtsmæssige opgaveløsninger.

Vi stemmer heller ikke imod, fordi vi har en grundlæggende mistillid til kommunerne og ikke tror, de kan klare opgaverne. Vi tror sådan set godt, at kommunerne vil kunne klare opgaverne, hvis de får tid nok til at tilrettelægge deres forberedende arbejde. Men det tror vi de behøver megen tid til, og derfor synes vi, det er urimeligt over for de mennesker i samfundet, som er de svageste, og som hører til de grupper, der mindst tåler usikkerhed, men virkelig har brug for stabilitet og ro i deres tilværelse, at man ikke giver den fornødne tid til, at kommunerne kan opbygge den fornødne ekspertise til at overtage de pågældende institutioner.

Vi tror gerne, at kommunerne vil være i stand til det, men vi tror også, de skal have den tilstrækkelige tid til det. Kommunerne skal jo overtage mange nye opgaver, og derfor så er der altså brug for en form for arbejdsro. Jeg vil også godt sige, at netop området her kræver mere end noget andet god tid. Der er jo ikke tale om noget naturvidenskabeligt, hvor man kan sige, at 1 plus 1 er 2, og 2 plus 5 er 7 eller noget i den størrelsesorden. Det kræver dybgående indsigt at forstå, hvad der er behov for på dette område, og det er altså ikke noget, man bare lige får her og nu. Det er faktisk noget, der kræver indlæring og indføling og frem for alt tid.

De nye kommuner får ikke mulighed for at etablere sig, før de i første omgang skal tage stil-

ling til, om de vil overtage nogle institutioner, og det betyder også, at det ikke bliver de nye kommunalbestyrelser, der får tid til at drøfte det. Det kan måske blive de gamle kommunalbestyrelser plus forvaltningerne, der kommer med en eller anden indstilling, og det vil altså sige, at alt det med det nye demokrati og de demokratiske udviklinger i kommunerne ikke får lejlighed til at etablere sig, før kommunerne skal tage stilling til nogle meget store afgørelser, som betyder en hel masse for nogle mennesker.

Kl. 15.20

Det er derfor, vi synes, det er helt urimeligt, at kommunerne allerede den 15. februar 2006 skal melde, om de ønsker at overtage en institution eller ej. Det bliver ikke den nye kommunalbestyrelse, der har nogen som helst føling med, om det kan lade sig gøre eller ej, det bliver på basis af de gamle kommunalbestyrelser og forvaltnings synspunkter, og det synes vi simpelt hen er demokratisk forkert. Derfor har vi hele tiden i forbindelse med rammeaftalediskussionen og overtagelsesdiskussionen spurgt: Kan vi ikke komme af med datoen den 15. februar 2006, så kommunerne får lejlighed til at indgå i forhandlinger, sådan som de skal med regionerne i forbindelse med rammeaftalerne? På basis af de forhandlinger og på basis af alt det, der skal ligge i rammeaftalerne – udviklingsmål for tilbudet, takster for kommunernes køb af pladser, håndtering af akutte situationer og beredskab for at undgå ventelister – kan kommunerne så beslutte, om de ønsker at overtage de institutioner, der ligger i kommunen.

Men nej, sagde ministeren. Tidspunktet lader sig ikke rykke. Den 15. februar 2006 var simpelt hen den hellige gral for ministeren, og vi må bare sige, at det er en utrolig stejlhed, som vi synes giver meget dårlige betingelser for indgåelse af de første rammeaftaler.

For os er rammeaftalerne det helt afgørende omdrejningspunkt. Vi lægger megen vægt på, at der er enighed om de rammeaftaler, og at enigheden skal skabes på nogenlunde ligeværdige vilkår. Det skal altså ikke være sådan, at en kommune sidder med stikkene og bare kan sige: Jamen vi vil altså hjemtage. Det skal være sådan, at man forhandler fair og ligeligt. Men igen siger ministeren nej. Der skal ikke være enighed om, hvorvidt man har lov til at hjemtage institutionen eller ej, det må kommunen selv afgøre. Der skal være enighed om rammeaftalen i øvrigt, men hjemtagelsen afgør kommunen selv.